

РОЗДІЛ 1

— Хочу потрахатися, — зітхнула Гейден Г'юстон. Потягнулася по келих до гладкої махагонової стільниці й відпила червоного вина. Гіркувата рідина втамувала спрагу, але настрої не покращила.

Фотографії на стінах «Крижаного бару» теж дратували. Динамічні кадри хокеїстів у момент удару, обличчя новачків у рамках, групові знімки чиказьких «Воїнів» — цей спорт переслідував її усюди. Куди ж без нього, якщо ти — донька власника команди. Та іноді хотілося перемкнутися на щось інше.

Наприклад, на секс.

Дарсі Вайт сиділа навпроти неї, усміхаючись.

— Більше сказати нічого? Ми не бачилися два роки. Не хочеш розповісти про Берклі та свої пригоди, професорко? Чи прочитати надважливу лекцію про імпресіонізм?

— Лекції — для студентів. А пригоди не стосуються сексу, тому й говорити про них немає сенсу.

Гейден провела рукою по волоссю. Зачіска, яку вона так старанно вичакловувала перед зустріччю, вже розпалася. Мус для збільшення об'єму? До біса. Схоже, жодні дива не здатні перетворити її пряме каштанове волосся на хвилясте.

— Добре, секс так секс, — сказала Дарсі. — Чому ти так на ньому зацикалилася?

— Бо не трахаюся.

Дарсі відпила вина.

— Але ж хлопець є? У Каліфорнії. Ден? Дрейк?

— Даг, — виправила Гейден.

— Скільки ви зустрічаєтеся?

— Два місяці.

— Але сексом не займалися?

— Ні.

— Справді? Проблема в тому, що в нього стоїть якийсь ментальний блок? — вдумливо запитала Дарсі. — Чи не *стоїть*?

— Та *стоїть*. Він просто хоче, я тобі процитую: «Повністю пізнати одне одного, перш ніж переходити через цей міст довіри».

Подруга присвиснула.

— Міст довіри? Люба, твій хлопець — повний лузер. Кинь його. Сьогодні. Поки він знову не заговорив про мости.

— Ми взяли перерву у стосунках, — зізналася Гейден.

— Після двох місяців?

— Угу. Перед поїздкою я сказала йому, що мені потрібен час подумати.

— Подумати? Та де там. Тобі потрібен новий хлопець.

Тільки цього не вистачало. Знову закидати вудку в море холостяків і ловити собі когось? Ні, дякую. Після трьох невдач за останні п'ять років Гейден зареклася закохуватися в поганих хлопців. Тепер вона давала шанс лише хорошим. Добрим, таким як Даг Ллойд. Даг викладає курс з епохи Відродження в Берклі. Він розумний, уміє жартувати, цінує справжнє кохання, відданість та вірність — у цьому вони сходяться. Гейден виросла в неповній родині, без матері.

І все життя шукала того, з ким би змогла створити справжню сім'ю та зустріти старість.

Мама загинула в автокатастрофі, коли Гейден була ще малою. А тато зневірився в коханні й наступні двадцять років присвятив кар'єрі. Працював тренером хокейної команди. Три роки тому він нарешті одружився вдруге — та не з любові. Йому було самотньо. Звідки Гейден це знала? Бо тато освідчився тій жінці після чотирьох місяців стосунків. Молодший на двадцять дев'ять років. І тепер з нею розлучався.

Але Гейден не збиралася повторювати його помилок. Вона не хотіла прожити десятки років на самоті, а потім вискочити заміж за того, хто їй не підходить.

Даг думав так само. Поважав інститут шлюбу й не хотів поспішати — консервативне виховання. Мав накачане тіло, від якого слинки текли, — теж плюс. Навіть дозволив якось... доторкнутися до себе. Одного разу вони цілувалися в Гейден удома, в Сан-Франциско. Вона просунула руку під його сорочку й провела по рельєфних грудях. Прошепотіла:

— Продовжимо в спальні?

І у відповідь почула ту «прекрасну метафору» про важливість утримання від сексу. Даг запевняв, що річ не у відсутності бажання з його боку. Він просто не хотів поспішати. Із сексом також. Бо вірив, що перший раз — дуже важливий.

Тому доторки не спрацювали, хоча Гейден намагалася. Святий чоловік.

У цьому й проблема. Даг занадто *хороший*. Навіть милий, якщо зважати на його ставлення до інтиму. Але після двох місяців целібату з ним (і восьми — до того) її сексуальна фрустрація вже переходила всі межі.

Гейден обожнювала джентльменів. Але, бляха, кожній дівчині іноді хочеться віддатися *справжньому чоловіку*. До сраки ту шляхетність.

— Твій Даміан — слабак, — сказала Дарсі, витягуючи її з роздумів.

— Даг.

— Байдуже, — Дарсі махнула рукою, перекидаючи довге червоне волосся через плече. — Забий на довіру. Знайди когось рішучішого, якщо Дастіну так важко потрахатися з тобою.

— Повір мені, я ледь тримаюся.

Це правда. А наступні кілька місяців обіцяли стати справжнім пеклом. Гейден повернулася додому після закінчення семестру, щоб підтримати батька під час його скандального розлучення, бо хороша донечка саме так і зробила б. Але приємного в цьому мало.

— Інше місто перетворило тебе на німфоманку? — запитала Дарсі.

— Ні. Я просто втопилася й хочу відпочити. Хіба це погано?

— Та ні. А от твоя зла мачуха й справді отруйних яблук не пошкодувала, еге ж?

— Ти теж уже читала ранкову газету?

— Звісно. Такий бруд не пропустиш.

Гейден провела пальцями по волоссю.

— Бруд? Вона його знищує.

— То це правда? — обережно поцікавилася Дарсі.

— Ні! Тато б такого не зробив, — Гейден намагалася стримати злість. — Досить уже. Не хочу думати про батька, Шейлу та їхнє гидотне протистояння.

— Добре. Тоді повернемося до теми сексу?

Гейден усміхнулася.

— Ні, я наговорилося. Треба діяти.

— То дій. Тут купа чоловіків. Обери якогось і піди з ним додому.